

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Traducerea și permisiunea de republicare au fost oferite sub autoritatea Direcției Generale Agent Guvernamental, Ministerul Justiției al Republicii Moldova (justice.gov.md). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

The present text and the authorisation to republish were granted under the authority of the Governmental Agent's General Department from the Ministry of Justice of the Republic of Moldova (justice.gov.md). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Direction générale de l'Agent gouvernemental du Ministère de la Justice de la République de Moldova (justice.gov.md). L'autorisation de republier cette traduction a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

SECȚIA A TREIA

CAUZA CIORAP v. REPUBLICA MOLDOVA (Nr. 3)

(Cererea nr. 32896/07)

HOTĂRÎRE

STRASBOURG

4 decembrie 2012

DEFINITIVĂ
04/03/2013

Această hotărîre a devenit definitivă în temeiul art. 44 § 2 din Convenție. Poate fi supusă unei revizuii editoriale.

În cauza Ciorap v. Republica Moldova (nr. 3),

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a Treia), întrunită într-o Cameră compusă din:

Josep Casadevall, *președinte*,

Alvina Gyulumyan,

Corneliu Bîrsan,

Ján Šikuta,

Luis López Guerra,

Nona Tsotsoria,

Kristina Pardalos, *judcători*,

și Santiago Quesada, *grefier al Secției*,

Deliberînd la 13 noiembrie 2012 în ședință închisă,

Pronunță următoarea hotărîre, care a fost adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. Cauza a fost inițiată prin cererea (nr. 32896/07) depusă împotriva Republicii Moldova la Curte, în conformitate cu prevederile articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale ("Convenția"), de către un cetățean al Republicii Moldova, dl Tudor Ciorap ("reclamantul"), la 2 iulie 2007.

2. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de Agentul său, dl V. Grosu.

3. Reclamantul a pretins, în particular, că a fost deținut în condiții inumane contrar prevederilor articolului 3 din Convenție și că drepturile sale garantate de articolele 6, 8, 10 din Convenție au fost încălcate.

4. La 6 ianuarie 2010 cererea a fost comunicată Guvernului. De asemenea, Curtea a decis ca fondul cererii să fie examinat concomitent cu admisibilitatea acesteia (Articolul 29 § 1).

5. Ca urmare a demisiei dlui Mihai Poalelungi, judecătorul ales din partea Republicii Moldova (articolul 6 din Regulamentul Curții), președintele Camerei l-a desemnat pe dl Ján Šikuta să participe în calitate de judecător *ad hoc* (articolul 26 § 4 din Convenție și articolul 29 § 1 din Regulamentul Curții).

ÎN FAPT**I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI**

6. Reclamantul s-a născut în 1965 și locuiește în Chișinău.

7. Reclamantul a fost deținut, cu scurte întreruperi, începînd cu octombrie 2000. Într-o cauză anterioară (a se vedea *Ciorap v. Moldova*, nr. 12066/02, 19 iunie 2007) Curtea a constatat, *inter alia*, o violare al articolului 3 în ceea ce privește condițiile de detenție ale reclamantului și al articolului 8 ca urmare a respingerii cererilor sale referitoare la întrevederile de lungă durată cu soția sa.

A. Condițiile de detenție

8. În prezenta cerere, reclamantul s-a plîns de condițiile de detenție, care potrivit lui, nu s-au schimbat după pronunțarea hotărîrii Curții din 2007 menționată *supra*.

1. Condițiile de detenție potrivit reclamantului

9. Reclamantul a pretins că s-a îmbolnăvit de tromboflebită acută, pneumonie septică și anemie ca urmare a condițiilor foarte rele din penitenciar. El și-a cumpărat singur de multe ori diferite medicamente. El a fost recunoscut oficial invalid de gradul II, necesitînd o dietă specială.

10. De asemenea, reclamantul s-a plîns că nu i s-au acordat produse alimentare în cantitate și calitate suficientă, după cum era prevăzut de legislația națională. Într-o scrisoare din 21 octombrie 2008 adresată conducerii Penitenciarului nr. 15, reclamantul a solicitat să fie informat dacă lui i s-a acordat carne, pește, unt sau brînză de la sosirea sa în penitenciar din 17 iunie 2008 și în caz afirmativ, în ce cantități și de cîte ori. În răspunsul său din 31 octombrie 2008 Departamentul Instituțiilor Penitenciare a confirmat că lui nu i s-a acordat carne sau unt începînd cu 17 ianuarie 2008, deoarece penitenciarul în care a fost deținut (Penitenciarul nr. 15) nu a primit astfel de produse pe parcursul perioadei respective. Printr-o scrisoare a Ministerului Justiției din 16 octombrie 2008 reclamantul a fost informat că va primi produsele suplimentare prescrise de medici și anume lapte, carne și pește. Alte produse lactate și ouă vor fi distribuite “în limita disponibilității”.

11. De asemenea, reclamantul s-a plîns despre condițiile de detenție în perioada transferurilor frecvente de la un penitenciar la altul și în timpul escortării lui la ședințele de judecată. În particular, el a menționat că atunci cînd a fost escortat la o ședință de judecată, s-a aflat în afara penitenciarului de la 7-7.30 pînă la 19-19.30, ceea ce înseamnă că el a părăsit penitenciarul și s-a întors înainte și după ora meselor. Pe parcursul zilei cei escortați la ședințele de judecată nu erau hrăniți. Deoarece el a participat la sute de ședințe de judecată în ultimii ani, el a fost privat de hrană în mod regulat. În vederea permiterii deținuților să primească produse alimentare în zilele în care participau în ședințele de judecată, Departamentul Instituțiilor Penitenciare a emis Ordinul nr. 142d, prin care se permitea rudelor să aducă deținuților în ziua în care erau escortați în instanța de judecată produse alimentare. Printr-o scrisoare din 24 octombrie 2008 reclamantul a fost informat că acest ordin ulterior a fost anulat. De asemenea, reclamantul s-a plîns că în zilele ședințelor de judecată el aștepta ore în șir ședința sa de judecată într-o celulă foarte mică care nu avea acces la lumina naturală, la apă și la toaletă.

12. Potrivit celor menționate de reclamant, celulele erau infestate cu insecte parazitare și șobolani, iar fondurile publice nu erau folosite pe deplin pentru a asigura condiții mai bune de detenție. Reclamantul s-a plîns și de asistența medicală insuficientă, fapt confirmat prin numeroase plîngeri adresate diferitor autorități.

13. De asemenea, reclamantul a inițiat o acțiune civilă în instanța de judecată prin care a solicitat despăgubiri pentru condiții inumane de detenție. La 11 mai 2007 Judecătoria s. Buiucani a admis parțial pretențiile reclamantului și a constatat o încălcare a dreptului său de a nu fi deținut în condiții inumane de detenție. Instanța de judecată i-a acordat 2700 lei moldovenești (MDL, echivalentul sumei de 162 euro (EUR) la acel moment). La 8 decembrie 2008 Curtea de Apel Chișinău a diminuat suma la 100 MDL (7,58 EUR). Părțile nu au informat Curtea dacă a fost depusă o cerere de apel împotriva acelei hotărîri.

2. Condițiile de detenție potrivit Guvernului

14. Potrivit Guvernului, reclamantul a fost deținut în Penitenciarele nr. 3 și 15 în celule în care era spațiu de locuit adecvat, lumină suficientă, ventilare și încălzire. Reclamantul a primit

3 mese calde pe zi, în conformitate cu legislația în vigoare, a avut acces regulat la duș și lenjeria de pat era regulat schimbată.

15. Toți deținuții erau asigurați cu hrană, inclusiv cei escortați la ședințe de judecată pentru care hrana era rezervată și distribuită în așa mod ca să nu coincidă cu deplasarea lor spre și de la ședințele de judecată.

B. Accesul la justiție și recursul efectiv

16. Reclamantul a menționat că Comitetul pentru Plângeri (“Comitetul”) nu a activat în mod corespunzător și în particular nu a emis nicio decizie în privința plîngerilor sale. În lipsa unei decizii a Comitetului, plîngerile sale nu au putut fi examinate de instanțele judecătorești. El a primit de la Comitet doar răspunsuri ce se refereau la retrimiteră plîngerii sale către autoritatea împotriva căreia era adresată. Unele din plîngerile sale se refereau la sancțiunile care i-au fost aplicate de către administrația penitenciarului pe care le considera ilegale.

17. Mai mult, potrivit regulamentului Comitetului, un reprezentant al deținutului avea dreptul să participe la ședința Comitetului atunci cînd plîngerea acestuia se examina. Cu toate acestea, reclamantul și reprezentantul acestuia nu au fost informați despre vreo ședință în legătură cu numeroasele plîngeri depuse la Comitet. Reclamantul nu a oferit careva detalii în vederea identificării procedurilor specifice menționate în plîngerea sa invocată în temeiul articolului 6 din Convenție. Materialele cauzei conțin cîteva decizii judecătorești prin care au fost anulate sancțiunile aplicate reclamantului de către administrația penitenciarului. Potrivit reclamantului, el nu a fost escortat la ședințele de judecată de fiecare dată, deoarece instanțele de judecată nu au dispus întotdeauna escortarea lui la ședințele de judecată.

C. Întrevederile cu familia

18. Reclamantul a solicitat în mod regulat permisiunea de a avea întrevederi cu familia sa (atît întrevederi de scurtă durată cît și de lungă durată), la care el avea dreptul în calitate de condamnat. Aceste solicitări au fost respinse.

19. De asemenea, fiind transferat la 17 iunie 2008 în Penitenciarul nr. 15, reclamantul a solicitat întrevederi de lungă durată cu familia sa. El a invocat hotărîrea Curții din 19 iunie 2007 în cauza *Ciorap*, citată supra.

20. La 21 iulie 2008 Departamentul Instituțiilor Penitenciare a răspuns la o plîngere din 8 iulie 2008, prin care a informat reclamantul că pe parcursul primelor nouă luni de la intrarea în vigoare a sentinței definitive el se afla „în regim inițial” în Penitenciarul nr.15 și nu avea dreptul la întrevederi de lungă durată. La 29 decembrie 2005 a fost pronunțată ultima sentință definitivă în privința reclamantului.

21. Într-o scrisoare din 5 septembrie 2008 Procuratura mun. Chișinău a reamintit reclamantului că i s-a permis să aibă întrevederi cu soția sa de patru ori în perioada 17 iunie și 22 august 2008 și că doar întrevederile de lungă durată erau interzise în perioada acestui regim inițial. De asemenea, reclamantului i s-a reamintit că această cameră pentru întrevederi de scurtă durată nu conținea paravan de sticlă și a putut avea contact direct cu vizitatorii săi.

22. Reclamantul s-a plîns judecătorului de instrucție și a solicitat să-i fie permis dreptul la întrevederi cu o durată similară cu cea a deținuților care nu erau în „regim inițial”. La 5 decembrie 2008 judecătorul de instrucție a admis plîngerea sa și, prin urmare reclamantului i-a fost permis să aibă întrevederi cu familia sa.

23. În paralel, la 31 ianuarie 2009 Judecătoria s. Rîșcani mun. Chișinău într-un proces civil a admis parțial pretențiile reclamantului și a constatat, *inter alia*, o încălcare a dreptului său garantat de articolul 8 din Convenție ca urmare a “refuzului executării hotărîrii [Curții] din 19 iunie 2007”, din moment ce nu i s-a permis să aibă întrevederi cu familia din iunie pînă

în decembrie 2008. Instanța de judecată a obligat administrația penitenciarului să-i permită reclamantului să aibă întrevederi cu familia sa pe viitor.

24. Reclamantul nu a prezentat careva informații despre evoluția ulterioară a procedurilor în această cauză.

II. PRACTICA INTERNĂ PERTINENTĂ ȘI ALTE MATERIALE

25. Guvernul a anexat la observațiile sale copii ale hotărîrilor în cauzele *Drugaliiov c. Ministerului Afacerilor Interne și Ministerului Finanțelor*; *Gristiuc c. Ministerului Finanțelor și Departamentului Instituțiilor Penitenciare*; și *Ciorap c. Ministerului Finanțelor, Ministerului Afacerilor Interne și Procuraturii Generale*, în toate aceste cauze reclamanților le-au fost acordate compensații pentru maltratare și/sau condiții inumane de detenție.

26. Părțile relevante din raportul Comitetului European pentru Prevenirea Torturii și a Tratatelor Inumane sau Degradante (CPT) referitor la vizita sa în Moldova din 20 pînă la 30 septembrie 2004 prevăd următoarele (traducere neoficială):

“83. În toate instituțiile de detenție cantitatea și calitatea hranei deținuților constituie un motiv de reală îngrijorare, cu excepția coloniei de reeducare pentru minori de la Lipcani, unde eforturile depuse în acest sens sunt laudabile. Delegația a fost asaltată cu plîngeri privind lipsa de carne, produse lactate. Constatările făcute la fața locului de către delegație, atît în privința proviziilor, cît și a meniului confirmă aceste plîngeri. De asemenea, membrii delegației au observat că în unele instituții (la Penitenciarul nr. 3 și în Colonia nr. 4), mîncarea care se servea era veche și practic inconsumabilă (de exemplu, avea insecte și viermi). Acest fapt nu este deloc surprinzător, ținînd cont de starea generală proastă a bucătăriilor și a echipamentului modest al acestora.

Autoritățile moldovenești au subliniat întotdeauna dificultățile financiare în asigurarea alimentării adecvate a deținuților. Totuși, Comitetul insistă că în cazul alimentației este vorba despre o condiție fundamentală a vieții, pe care statul trebuie să o asigure persoanelor pe care le are în custodia sa, și că nimic nu poate să-l exonereze de o astfel de responsabilitate. Nerespectarea acestei obligații este cu atît mai inacceptabilă, din moment ce, în conformitate cu legislația, deținuții care muncesc în instituțiile vizitate contribuie la costul aprovizionării lor și a codeținuților lor cu mîncare. ...”

27. În raportul său pentru anul 2010 (pg. 142 și următoarele – capitolul “Condițiile de detenție”), Centru pentru Drepturile Omului din Moldova (“Centrul”, care este instituția Ombudsmanului din Moldova) a constatat, *inter alia*, că:

“... Departamentul Instituțiilor Penitenciare a informat avocatul parlamentar despre faptul că asigurarea [deținuților] cu produse din carne și pește se efectuează după posibilități. Totodată, autoritățile vizate au comunicat că, în condițiile situației financiare dificile, pe parcursul anului 2010, deținuții din Penitenciarul nr. 17 or. Rezina au fost asigurați cu produse din carne în volum de 75 la sută din necesar și cu produse din pește în volum de 80 la sută din necesar. În acest sens, Ministerul Justiției a comunicat despre cheltuielile suportate pe parcursul anului 2010. Astfel, pentru alimentația deținuților în 2010 au fost alocate din bugetul de stat 24,05 milioane lei, în timp ce necesitățile pentru aceeași perioadă, prezentate Ministerului Finanțelor la proiectul Legii bugetului, au constituit 29,05 milioane lei. Pentru alimentarea unui deținut în zi, în anul 2010, au fost cheltuiți 10,24 lei [aproximativ 0,6 EUR], necesitatea fiind de 12,35 lei. În asemenea condiții, deseori acest fapt s-a aflat la baza motivării de către reprezentanții administrațiilor instituțiilor penitenciare privind imposibilitatea asigurării deținuților cu produse din carne și pește.

...

Asigurarea normei de spațiu de locuit (4m²) în blocurile locative ale instituției rămîne o problemă neplăcută și s-a transformat într-o deficiență sistemică a penitenciarelor din întreaga țară. ...

Aceeași situație a fost atestată și în cadrul vizitei din Penitenciarul nr. 13 mun. Chișinău, la 9 septembrie 2010, în unele celule spațiul de locuit nefiind proporțional cu numărul deținuților. ...”

ÎN DREPT

I. PRETINSA VIOLARE AL ARTICOLULUI 3 DIN CONVENȚIE

28. Reclamantul s-a plîns că condițiile de detenție au fost inumane, contrar exigențelor articolului 3 din Convenție, care prevede următoarele:

“Nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante.”

A. Admisibilitatea

29. Guvernul a menționat că reclamantul nu putea să pretindă că este victimă a unor eventuale încălcări ale articolului 3 din Convenție, deoarece el a avut câștig de cauză în câteva procese judiciare inițiate împotriva diferitor autorități ale statului. Instanțele judecătorești naționale au constatat încălcarea drepturilor sale și i-au acordat despăgubiri. Mai mult, el putea solicita despăgubiri oricînd în instanțele judecătorești naționale, iar practica judiciară recentă a confirmat eficacitatea acestei căi de recurs (a se vedea § 25 *supra*).

30. Curtea notează că a constatat deja o violare al articolului 13 din Convenție din motivul lipsei căilor interne de recurs în Moldova în ceea ce privește condițiile inumane și degradante în cauzele *Malai v. Moldova* (nr. 7101/06, §§ 45-46, 13 noiembrie 2008), *I.D. v. Moldova* (nr. 47203/06, § 50, 30 noiembrie 2010) și *Rotaru v. Moldova* (nr. 51216/06, § 47, 15 februarie 2011). De asemenea, Curtea menționează că recursul invocat de Guvern (recuperarea despăgubirilor pe cale judecătorească) nu a avut un efect preventiv în sensul îmbunătățirii condițiilor de detenție ale reclamantului, dar numai un efect compensator (a se vedea, de exemplu, *Holomiov v. Moldova*, nr. 30649/05, § 107, 7 noiembrie 2006, și *Oprea v. Moldova*, nr. 38055/06, § 33, 21 decembrie 2010). Prin urmare, acesta nu este efectiv în cazul persoanelor care continuă să fie deținute în asemenea condiții la data depunerii cererii la Curte, situație în care se află și reclamantul.

31. Prin urmare, obiecția preliminară a Guvernului trebuie să fie respinsă.

32. Curtea menționează că această plîngere nu este vădit nefondată în sensul articolului 35 § 3 (a) din Convenție. În continuare, Curtea notează că nu este inadmisibilă din orice alte motive. Prin urmare, plîngerea trebuie să fie declarată admisibilă.

B. Fondul

33. Reclamantul în descrierea sa s-a referit la condițiile de detenție, în particular cantitatea și calitatea produselor alimentare servite care nu corespundeau standardelor, precum și condițiile în care trebuia să aștepte ședințele de judecată în numeroase cauze judecătorești în care era parte (a se vedea §§ 10-12 *supra*).

34. Guvernul a declarat că în Penitenciarul nr. 13 și 15 reclamantul a fost deținut în condiții adecvate care nu întrunesc aspectele unui tratament contrar articolului 3 din Convenție (a se vedea §§ 14 și 15 *supra*).

35. Curtea menționează că în cauza anterioară a reclamantului (*Ciorap*, citat *supra*, § 71) a constatat deja violarea articolului 3 din Convenție în ceea ce privește condițiile de detenție din Penitenciarul nr. 13 existente pînă la adoptarea hotărîrii din 19 iunie 2007. Din moment ce el a fost deținut în continuare în același penitenciar pînă la 17 iunie 2008 și Guvernul nu a prezentat nicio probă că situația s-a schimbat semnificativ, Curtea consideră că nu există motive să se îndepărteze de la concluziile sale din *Ciorap*, citat *supra*.

36. Mai mult, în ceea ce privește cantitatea și calitatea produselor alimentare servite în Penitenciarul nr. 15, reclamantul a prezentat probe că s-a plîns în mod expres administrației

penitenciarului (a se vedea, de exemplu, § 10 *supra*). În răspuns, el a fost informat că produsele lactate și carnea au lipsit din meniu pentru o perioadă de patru luni în 2008 (a se vedea § 10 *supra*). Deși lipsa unor produse specifice din meniu nu constituie în sine un tratament contrar articolului 3 din Convenție, trebuie de notat faptul că regimurile alimentare și meniurile din penitenciare deja reprezintă minimul alimentației după cum a fost stabilit de autoritățile naționale. Omisiunea de a asigura deja și minimul, și acest lucru continuând o perioadă îndelungată de timp ca în prezenta cauză, pune în pericol sănătatea deținuților (a se compara cu *Rotaru v. Moldova*, nr. 51216/06, § 37, 15 februarie 2011) și este incompatibilă cu obligațiile statului potrivit articolului 3 din Convenție.

37. Prin urmare, Curtea consideră că greutățile îndurate de reclamant în perioada detenției sale în Penitenciarul nr. 13 între 2 iulie 2007 și 17 iunie 2008 (a se vedea § 19 *supra*), precum și cel puțin 4 luni în Penitenciarul nr. 15, au depășit nivelul inevitabil de suferință inerent detenției și a atins pragul de severitate contrar articolului 3 din Convenție. De asemenea, Curtea notează cu îngrijorare că prezenta cauză se referă la persistența condițiilor de detenție incompatibile cu cerințele articolului 3 din Convenție, în pofida constatării Curții a unei violări a acelei prevederi în cauza anterioară a reclamantului (*Ciorap*, citat *supra*, § 119) și în pofida, după cum a fost invocat de Guvern, existenței deciziilor instanțelor judecătorești naționale similare prin care au fost constatate acele condiții ca fiind inumane (a se vedea § 29 *supra*).

Prin urmare, a avut loc o violare al articolului 3 din Convenție.

II. PRETINSA VIOLARE AL ARTICOLULUI 6 DIN CONVENȚIE

38. Reclamantul s-a plîns că nu a putut să participe la unele ședințe de judecată în care era parte în proces, din cauza refuzului de a fi escortat la acele ședințe. De asemenea, reclamantul s-a plîns de refuzul instanțelor judecătorești naționale să examineze unele din acțiunile depuse de el pe motiv că lipsea decizia preliminară a Comitetului pentru Plîngeri, care refuzase să emită astfel de decizii în privința plîngerilor sale. Reclamantul a invocat articolul 6 din Convenție.

39. Guvernul a contestat aceste argumente. Guvernul a menționat, *inter alia*, că Comitetul pentru Plîngeri avea o competență limitată de a examina plîngerile cu privire la sancțiunile aplicate deținuților sau plîngerile însoțite de grevele foamei. Astfel, majoritatea plîngerilor sau acțiunilor în instanța de judecată inițiate de deținuți nu depindeau de examinarea prealabilă de către Comitetul pentru Plîngeri. Mai mult, reclamantul a solicitat instanțelor judecătorești să scoată de pe rol cel puțin 8 cauze împotriva diferitor autorități ale statului, menționînd că problemele invocate în acțiunile respective au fost soluționate. O asemenea cerere de scoatere de pe rol a fost depusă de reclamant într-o cauză împotriva Comitetului pentru Plîngeri și altor autorități, inițiată anume din cauza pretensei omisiuni a Comitetului de a răspunde la plîngerile sale. În opinia Guvernului, aceasta constituia soluționarea cauzei la nivel național, după care, reclamantul nu mai putea să-și mențină în mod justificat cererea sa la Curte.

40. Curtea notează că reclamantul nu a specificat în perioada căror procese civile el nu a fost escortat în fața instanțelor de judecată (a se vedea § 17 *supra*). Prin urmare, este imposibil de a verifica dacă instanțele de judecată au amînat ședințele de judecată respective sau dacă instanțele de judecată superioare au casat deciziile adoptate în absența reclamantului. De asemenea, din declarațiile reclamantului (a se vedea § 11 *supra*) reiese că de fapt el a fost escortat de mai multe ori la ședințele de judecată.

41. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dreptului reclamantului de acces la un tribunal ca urmare a inactivității Comitetului pentru Plîngeri, reclamantul iarăși nu a clarificat la care proceduri specifice s-a referit cînd a depus plîngerea sa în temeiul articolului 6. Chiar dacă admitem că unele din plîngerile sale nu fac parte din cele opt cereri de scoatere de pe rol la

care s-a referit Guvernul în observațiile sale și probele anexate (a se vedea § 39 *supra*), Curtea nu este convinsă că dreptul reclamantului de acces la un tribunal a fost încălcat. Este evident că instanțele de judecată au examinat plîngerile sale nu numai în ceea ce privește condițiile de detenție sau de altă natură, dar și plîngerile referitoare la contestarea ilegalității sancțiunilor aplicate de administrația penitenciarului (a se vedea § 17 *supra*). Prin urmare, din materialele cauzei este evident că dreptul de acces la un tribunal nu a fost afectat în practică.

42. Rezultă că plîngerile invocate în temeiul articolului 6 din Convenție trebuie să fie respinse ca fiind vădit nefondate în temeiul articolului 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

III. PRETINSA VIOLARE AL ARTICOLULUI 8 DIN CONVENȚIE

Admisibilitatea

43. Reclamantul s-a plîns că administrația Penitenciarului nr. 15 i-a refuzat să-i permită să aibă întrevederi cu familia sa și i-a monitorizat corespondența.

44. Guvernul a contestat acest argument. În particular, Guvernul a menționat că urmare a hotărîrii Curții în prima cauză *Ciorap*, citat *supra*, legislația și practica au fost modificate în așa mod încît să asigure confidențialitatea corespondenței deținuților. Cutiile poștale au fost instalate în penitenciare unde deținuții puteau lăsa corespondența lor în plicuri sigilate și în mod normal, administrația nu putea deschide astfel de scrisori.

45. Curtea notează că plîngerea reclamantului despre pretinsa monitorizare a corespondenței sale nu este justificată prin careva probe.

46. În ceea ce privește refuzul de a-i permite să aibă întrevederi cu familia în Penitenciarul nr. 15, Curtea reiterează că a constatat deja o violare al articolului 8 din Convenție în cauza *Ciorap* (citat *supra*, § 119) datorită perioadei îndelungate de interzicere de a avea întrevederi cu rudele și lipsei oricărei justificări pentru asemenea măsuri generale care afectează toți deținuții care se află în situația reclamantului.

47. Cu toate acestea, spre deosebire de cauza *Ciorap*, în prezenta cauză reclamantul a obținut anularea limitării acestui drept imediat ce a contestat în fața instanțelor judecătorești (a se vedea §§ 22 și 23 *supra*). Mai mult, spre deosebire de cauza *Ciorap* (citat *supra*, § 111), reclamantului i-a fost permis de a avea întrevederi de scurtă durată, pe parcursul cărora nu a fost separat de vizitatorii săi de un paravan de sticlă (a se vedea § 21 *supra*). Avînd în vedere cele menționate *supra*, și perioada relativ scurtă în care nu au fost permise întrevederi de lungă durată, Curtea nu poate constata o violare al articolului 8 din Convenție.

48. Rezultă că acest capăt de cerere trebuie să fie respins ca fiind vădit nefondat, în conformitate cu prevederile articolului 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție.

IV. ALTE PRETINSE VIOLĂRI ALE CONVENȚIEI

Admisibilitatea

49. Reclamantul s-a plîns în continuare în temeiul articolelor 5, 10 și 13, precum și în temeiul articolului 1 din Protocolul 1 la Convenție.

50. Ținînd cont de toate materialele pe care le deține și de constatările sale în ceea ce privește plîngerea invocată în temeiul articolului 3 *supra*, Curtea constată că aceste plîngeri nu relevă nici o aparență de încălcare a drepturilor și libertăților garantate de Convenție. Reiese că acest capăt de cerere trebuie să fie respins ca fiind vădit nefondat, în conformitate cu articolul 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție.

V. APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

51. Articolul 41 din Convenție prevede:

“ Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

Prejudiciu, costuri și cheltuieli

52. Fiind invitat să prezinte pretențiile sale de satisfacție echitabilă în temeiul articolului 41 din Convenție, reclamantul le-a prezentat după expirarea termenului stabilit. În consecință, Curtea nu acordă careva despăgubiri în acest sens.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA ÎN UNANIMITATE

1. *Declară* plîngerea invocată în temeiul articolului 3 (condiții de detenție) admisibilă și restul cererii inadmisibilă;
2. *Hotărăște* că a avut loc o violare al articolului 3 din Convenție;
3. *Respinge* pretențiile reclamantului de satisfacție echitabilă.

Întocmită în limba engleză și notificată în scris la 4 decembrie 2012, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Santiago Quesada
Grefier

Președinte

Josep Casadevall